

den almindelige Trafik gjør det uønskeligt, der bør det ske paa Statskassens Regning fuldt ud, og dog følge en anden Fremgangsmaade med Hensyn til Oprettelsen af Holdepladser, hvor den Betingelse ikke er tilstede. Det er i Almindelighed uønskeligt at etablere en fast Regel. Der er Steder, hvor det kan være rimeligt, og der er Steder, hvor det ikke er rimeligt at fremme det, fordi det mest er lokale eller individuelle Interesser, som gjøre sig gjældende. Dette er uønskeligt at have nogen Mening om, og da jeg ialtfald ikke har noget Mandat til at udtale mig derom, skal jeg heller ikke nu komme ind derpaa.

Judenrigsministeren (Skeel): Jeg mener, at den hele Sag egentlig reducerer sig til, hvem der har Afgjørelsen af Spørgsmaalet om, hvorvidt det er en Plads af almindelig Betydning, som egner sig til Udvidelse til en Station, eller ikke, men jeg skulde dog indtil videre ro, at denne Afgjørelse ligger hos Administrationen. Det vilde være mindre hensigtsmæssigt, om Spørgsmaalet om, hvorvidt en Holdeplads egnede sig til Udvidelse eller ikke, skulde afgøres her, hvor man jo savner mange af de Midler til at træffe en Afgjørelse, som Administrationen er Indehaver af, og jeg maa holde paa, at det i det Hele taget er og maa være et Administrationsanliggende at afgjøre Spørgsmaalet om, hvor Forholdene ere af en saadan Væfaffenhed, at man bør udvide en Holdeplads. Er Forholdet imidlertid dette, saa synes jeg, at den Uenighed, der er tilstede imellem Udvalget og Ministeren, er meget ringe, og at den ikke burde give Anledning til, at man negter Anlægget af en Holdeplads, hvor baade Ministeriet og Beboerne ere tilfredse med Betingelserne.

Ordføreren (Holstein): Jeg vil indrømme, at Uenigheden ikke er stor, men jeg kunde jo da vende Sagen om og sige, at naar Uenigheden ikke er større, saa er der ingen Grund for Ministeren til at modsætte sig at optage Holdepladsen paa Statens Regning, thi den Betragtning, at det er en administrativ Sag, og at vi derfor maa slaa os til Ro med, hvad der fra Administrationens Side er erkjendt for rigtigt, er ikke fuldkommen korrekt her. Jeg indrømmer, at den første Betingelse er den, at Administrationen først og fremmest maa tage Sagen under Behandling, men ligesom Tilfældet er med alle Sager, der ere Bevillingsager, saaledes er det ogsaa her Tilfældet, at den endelige Afgjørelse ligger ikke hos Administrationen alene, men hos Administrationen og Bevillingsmyndigheden i Forening. Saaledes er det nu

en Gang og det vil aldrig blive anderledes. Naar den høitærede Minister nu siger, at vedkommende Beboere ere af den Mening, at Forslaget er godt, saa er denne sidste Bemærkning ikke fuldstændig overbevisende, thi det gaar naturligvis mangfoldige Steder saaledes til, at naar den vedkommende Jernbanebestyrelse siger til Befolkningen: Ville I have en Station, saa maa I bidrage, ellers faae I ingen, saa erklærer Befolkningen sig villig til at bidrage fremfor ingen Station at faae, men stod det ganske til dem, tog de naturligvis hellere Stationen uden at give Bidrag, og er der en fornøftig Grund til dens Oprettelse, har Befolkningen en aabenbar Ret lige overfor Administrationen, og med dette Standpunkt vil man altsaa ikke kunne berolige sig. Jeg skal imidlertid ikke komme nærmere ind paa denne Sag; da den høitærede Minister nu har en anden Forstaaelse af vor Udtalelse, er det jo muligt, at han senere vil kunne komme til et andet Resultat.

Thomsen: I Anledning af den ærede Ordførers næsten høitidelige Udtalelse til mig vil jeg dog gjerne svare ham et Par Ord. Den ærede Ordfører har, skjøndt han er Ordfører for Flertallet her i Salen, dog den Egenskab fælles med os Andre at være Menneske, og derfor er han ogsaa istand til en Gang imellem at tage feil. Det hænder ikke saa ganske sjældent, det er hændt et Par Gange iaar, og det er hændt et Par Gange ifjor, at han i de Udtryk, hvormed han refererer, kommer til at udtale sig i Udvalgets Navn angaaende Ting, som ere Flertallets Forslag. Jeg er fuldstændig overbevist om, at det er Noget, som slipper den ærede Ordfører ud af Munden, at det er rene Tilfældigheder, og jeg har derfor heller aldrig gjort Indsigelse derimod, uagtet det er en Feil. Den ærede Ordfører har ogsaa en vis Tilbøielighed til at lade sin Fantasi give en meget malerisk Fremstilling af Forhold, hvor hele Udvalget har udtrykt sin Anskuelse paa en mere nøjtern Maade. Angaaende det Punkt, som der var Tale om igaar, har Udvalget underkrevet en meget nøjtern Udtalelse, men den ærede Ordførers Fremstilling syntes mig var noget malerisk, og det var det, som gav mig Anledning til den korte Bemærkning, som jeg fremsatte. Der var selvfølgelig ikke i mine Udtalelser igaar nogenjombhelst Hensigt fra min Side om, at der deri skulde være en Antydning af, at der skulde være noget faktisk Urigtigt, noget ikke Sandt i, hvad den ærede Ordfører sagde. Havde jeg haft en saadan Anskuelse, var jeg virkelig ikke kommen frem med Antydninger, saa havde jeg sagt det, saaledes som jeg ved saa mange Leiligh-